

Neervazhippadum Puthinam kaattum Navithar samugathin irappu sadangu

Dr.S.Thirukumar,

Assistant Professor, Department of Tamil,
Srimad Andavan Arts and Science college (Autonomous), Tiruchirappalli – 05

Email: kumara@andavancollege.ac.in

Abstract: Rituals are seen as being closely intertwined with human life. From birth to death and even beyond, rituals are deeply embedded, serving as a means to understand the culture and way of life of people. More than participating in auspicious ceremonies, people ensure their presence in funeral rites without fails. In this context, the novel Neervazhippadum by Devibharathi provides insights into the funeral rituals of the Navithar community. This research article aims to explore these rituals and understand the lifestyle of the people within that community.

Key Words: Devi Bharathi, water-carrying, navithar, vaikarisi, oppari, cadaver, sambukargal

நீர்வழிப்படும் புதினம் காட்டும் நாவிதர் சமூகத்தின் இறப்புச் சடங்கு

¹ முனைவர் சு.திருக்குமார்,

¹ உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருச்சிராப்பள்ளி – 05.

Abstract: சடங்குகள் மனித வாழ்வோடு ஒன்றிணைந்ததாக காணப்படுகிறது. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மற்றும் இறப்பின் பின்னும் சடங்குகள் நிறைந்து காணப்படுவதால் மக்களின் பண்பாடுகளையும், வாழ்வியலையும் அறிந்துகொள்ள சடங்குகள் துணைபுரிகின்றன. மக்கள் மங்கல சடங்குகளில் பங்கெடுப்பதைக் காட்டிலும் இறப்புச் சடங்கில் தவறாமல் பங்குகொள்வர். அவ்வகையில் தேவிபாரதியின் நீர்வழிப்படும் புதினத்தில் நாவிதர் சமூகத்தில் காணப்படும் இறப்புச் சடங்குகள் குறித்த பதிவுகளையும், அம்மக்களின் வாழ்வியலையும் அறிந்துகொள்ளும் வகையில் இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

குறிப்பு சொற்கள்: பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், குடும்பம், நாகரிகம், சமுதாயம்.

முன்னுரை:

நவீன இலக்கியப் படைப்பாளர்களுள் தவிர்க்கமுடியாத எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராக விளங்குபவர் தேவிபாரதி. பள்ளி ஆசிரியர், காலச்சுவடு இதழில் பொறுப்பாசிரியர், திரைத்துறை என்று பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றியவர். சிறுகதை, புதினம், கட்டுரை என்று பல்வேறு படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். இவருடைய நீர்வழிப்படும் புதினமானது நாவிதர்களின் வாழ்வியலைப் பேசுவதாக அமைகிறது. அவ்வகையில் நாவிதர்களின் இறப்புச் சடங்குகளையும் அதன் வழி பெறப்படும் பண்பாட்டுப் பதிவுகளையும் எடுத்துரைப்பதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்.

ஆதிகாலத்தில் மனிதர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலை வாழ்ந்து வந்தனர். இயற்கையால் மனிதர்களுக்குக் கிடைத்த நன்மையின் காரணமாகவும் இயற்கையால் உருவாகும் துன்பத்தின் மூலம் வெளிப்படும் பயத்தின் காரணமாகவும் சில செயல்களைச் செய்து வந்தனர். இந்தச்

செயல்கள் மனிதர்களால் தொடர்ந்து பின்பற்றப்படும் போது அவை சடங்குகள் என்று பெயர் பெற்றன. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மற்றும் இறப்பின் பின்னும் சடங்குகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

சடங்குகள் மக்கள் வாழும் நிலவியல் சூழலின் காரணமாகவும், சாதி சமய வேறுபாட்டின் காரணமாகவும் பல்வேறு வகையில் நடத்தப்பெறுகின்றன. சில சடங்குகள் நிலம் மற்றும் சாதியத்தைத் தாண்டி அனைவருக்கும் பொதுவானச் சடங்குகளாகவும் காணப்பெறுகின்றன. சடங்குகள் அந்தச் சமூக மக்களின் வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துபவையாக அமைகின்றன.

பூமியில் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் என்றாவது ஒரு நாள் இவ்வுலக வாழ்வை விட்டு இறக்க நேரிடும். இறந்தவர்களுக்குப் பல்வேறு சடங்கு முறைகளைச் செய்து அடக்கம் செய்வர். இறப்புச் சடங்கு குறித்துத் தொ.பரமசிவன் “இறந்தாரை நீராட்டுதல் அதிலும் சிறப்பாக எண்ணெய் தேய்த்து நீராட்டுதல், புத்தாடை உடுத்தல், வாயில் அரிசியிடுதல், உண்டு முடித்தவர்கள் போல வாயில் வெற்றிலை இடுதல், நெற்றியில் அல்லது கையில் நாணயத்தை வைத்தல் ஆகிய அனைத்துச் சடங்குகளும் பெரும்பான்மையான சாதியார்களிடம் ஒரே மாதிரியாக அமைந்துள்ளன. இதன் பொருள் இறந்தவர் இல்லாமல் போகவில்லை அவர் இன்னொரு ஊருக்குப் பயணம் செய்கிறார் என்பதுதான். எனவேதான் இறப்புச் சடங்குகள் ஒரு மனிதனை வழி அனுப்பும் சடங்கு போலவே அமைந்துள்ளன.” (பண்பாட்டு அசைவுகள், ப.124.) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இறப்பு சடங்கில் பல்வேறு சடங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன. நீர்வழிப்போடும் புதினத்தில் காணப்படும் இறப்புச் சடங்குகள் பின்வருமாறு பகுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. 1.வாய் கை கட்டுதல் 2.கைநீட்டி இழவு காணுதல் 3.ஓப்பாரி வைத்தல் 4.பறையடித்தல் 5.வாய்க்கரிசி குத்துதல் 6.குளிப்பாட்டுதல் 7.கொள்ளி வைத்தல் 8.தாலியறுப்பு

வாய் கை கட்டுதல்

இறந்தவர்களை நீராட்டிய பின்பு அவர் பயன்படுத்திய வேட்டி சட்டையை அணிவித்து நடு மையத்தில் வைப்பர். இரண்டு கைகளின் கட்டை விரல்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து வைத்து வெள்ளைத் துணியால் கட்டுவர். இரண்டு கால்களின் பெரு விரல்களையும் இணைத்துக் கட்டுவர். இறந்தவர்களின் வாய்ப்பகுதியில் மஞ்சள் வைத்து வெள்ளைத் துணியால் தலையுடன் சேர்த்துக் கட்டுவர். பிறகு தேங்காய் உடைத்து எண்ணெய் ஊற்றி விளக்கேற்றி சாமி கும்பிட்டு வழி விடுதல் என்ற சடங்கினைச் செய்வர்.

மேற்கண்ட கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் இப்புதினத்தில் காருமாமா என்பவர் இறந்து போனார். அவரது இறப்புக்கு உறவினர்கள் அனைவரும் வந்திருந்தனர். அச்சமயம் “முத்தையன் வலசப் பெரியப்பா காருமாமாவின் சடலத்தைப் புரட்டி அவரது ஒடுங்கிய கன்னங்களிலும் வற்றி உலர்ந்த நெஞ்சுக்கூட்டிலும் சிதறி வழிந்து கிடந்த கோழையைத் துடைத்து உடலின் விறப்பைத் தளர்த்தி வாய்க்கட்டு கைக்கட்டு கட்டி மாமாவின் துருவேறிய டிரங் பெட்டியிலிருந்து அவரது உடைமைகளில் எஞ்சியிருந்த பழுப்பேறிய வேட்டியொன்றைத் தேடியெடுத்துப் போர்த்திய போதும் தெற்கு வளவுப் பண்ணாடி வீட்டிலிருந்து வாங்கி வந்திருந்த ஊதுபத்திகளைக் கொளுத்தித் தலைமாட்டில் வைத்த போதும் ஓரிரு மஞ்சள் துண்டுகளுக்காகவும், கொஞ்சம் பஞ்சுக்காகவும் ஒரு அகல் விளக்குக்காகவும் உடையாம்பாளையத்தின் கைவிடப்பட்ட தெருக்களில் அலைந்து திரிந்த போதும் ஓயாமல் ராசம்மா அத்தையை சபித்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்மா.” (நீர்வழிப்போடும், ப.15.) என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதன் வழி வாய் கை கட்டும் சடங்கு முறையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

மேற்கண்ட சடங்கு முறையைப் பெருமாள் முருகனும் ஏறுவெயில் புதினத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். பொன்னையனின் தாத்தா இறந்த பொழுது “பெரியப்பன் ஒவ்வொன்றாய் ஆக வேண்டிய காரியங்களுக்கு உத்தரவிட்டார். வாயை வெள்ளைத் துணியால் கட்டி உடலைப் போர்த்தி நடுக்கொட்டகையில் கிடத்தினார்கள்.” (ஏறுவெயில், ப.164.) என்று கூறுவதன் வழி அறியலாம்.

இறந்தவரின் உடல் விறைத்துக் காணப்படும். ஆகையால் அவரின் வாய் மற்றும் கை கால்களை வெள்ளைத் துணியால் இணைத்துக் கட்டுவதையும், இறந்தவர்களின் உடலில் உள்ள கிருமிகளின் காரணமாக கிருமி நாசினியாகிய மஞ்சள் வைத்துக் கட்டும் அறிவியல் தன்மையையும் உணர முடிகிறது.

கை நீட்டி இழவு காணுதல்

இறந்தவர்களின் மகன் மற்றும் அண்ணன் தம்பி உறவுமுறை உடையவர்கள் தங்கள் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு வரிசையாக நின்று இரண்டு கைகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து முன்னால் நீட்டுவர். இறப்பிற்கு வருபவர்கள் அவர்களின் கைகளைத் தங்கள் கைகளால் நிரவுவார்கள். இப்புதினத்தில் காருமாமா இறந்தபோது அவருடைய மகன் தந்தையினுடைய சடலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் இச்சடங்கு குறித்த செய்தி இடம்பெறுகிறது. இதனை “பிறகு ஒரு சொட்டுக் கண்ணீருக்கும் இடந்தராமல் வாசலுக்கு வந்து நின்று துக்கம் கேட்டு நின்றவர்களுக்குக் கை நீட்டினான். ஊர்க்காரர்களில் சிலர் வந்து அவனிடமும் முத்தயன் வலசுப் பெரியப்பாவிடமும் சுந்தராடி வலசுப் பெரியம்மாவின் மகன்களிடமும் சாராய நெடியுடன் நின்று கொண்டிருந்த நாச்சிபாளையத்தாரிடமும் சண்முகத்திடமும் நாய்க்கன்வலசு அப்புச்சியிடமும் கை நீட்டி விட்டுப் போனார்கள்.” (நீர்வழிப்போடும், ப.30.) என்று இப்புதின ஆசிரியர் கூறுவதன் மூலம் கை நீட்டி இழவு காணும் முறையை உணர முடிகிறது.

இறந்தவர் எங்களை விட்டு நீங்கி விட்டார். இனி எங்களுக்கு வேறு துணை இல்லை என்று வருத்தத்துடன் கையை விரித்து நிற்பவர்களுக்கு உங்களுக்குத் துணையாக யாரும் இல்லையென்று நினைக்காதீர்கள் நாங்கள் இருக்கிறோம் என்று இறப்பிற்கு வருபவர்கள் அவர்கள் கையைப் பிடித்து நிரவுவதாக மேற்கண்ட சடங்கு முறையினைக் கருதலாம்.

ஒப்பாரி

இறந்தவர்களை நினைத்து பெண்களின் மனதில் உள்ளவைகள் பாடல்களாக வெளிப்படும் போது அவை ஒப்பாரி என்று பெயர் பெறுகின்றன. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதி ஒப்பாரியை “ஒப்ப+ ஆரி எனப் பிரித்து ஒப்புச் சொல்லி அழுதல் என பொருள் தருகிறது.” (நாட்டுப்பு இயல் ஆய்வு, ப.59.) என்று சு.சக்திவேல் தம் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இறந்தவரின் வீட்டிற்குச் செல்லும் பெண்கள் ஊருக்குள் சென்றவுடன் சேலையின் முந்தானையைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டே செல்வர். தலையில் முந்தானையால் முக்காடிட்டுச் செல்வது துக்க வீட்டிற்குச் செல்லும் அடையாளமாகக் கருதப்படுகிறது. சடலத்தைச் சுற்றி நின்று பெண்களின் தோள்களைப் பற்றிக் கொண்டு ஒப்பாரி வைப்பர். இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் இப்புதின ஆசிரியர் “துக்க வீடுகளுக்குப் போக நேரும்போது கிடத்தப்பட்டிருக்கும் சடலத்தைச் சூழ்ந்து நின்று ஒருவரையொருவர் தழுவி மாரடித்து அழுது கொண்டே துல்லியமாக அவற்றைப் பாடினார்கள். ஊர் எல்லையை மிதித்த மறுகணம் எல்லோரும் ஒன்றுபோல் தலையில் சேலையைப் போட்டுக் கொள்வார்கள். சீராக கைகளை உயர்த்தி உச்சியில் அறைந்து பாடிக்கொண்டே துக்க வீட்டை அடைவார்கள்.” (நீர்வழிப்போடும், ப.31.) என்று கூறுவதன் மூலம் துக்க வீட்டிற்கு வரும் பெண்களைப் பற்றியும் ஒப்பாரி வைக்கும் முறையினைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இறந்தவர்களின் உறவு முறைக்கேற்றவாறும் அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறையினையும் கூறி ஒப்பாரி வைப்பர். வாழும் பகுதிகளுக்கு ஏற்றவாறும் ஒப்பாரி பாடல்கள் அமையும். இப்புதினத்தில் காருமாமா இறந்தபோது அவரின் தங்கை கொங்குப் பகுதியில் வாழ்ந்த தங்கா, தன் சகோதரர்களின் சடலங்களைப் பார்த்து ஒப்பாரி வைத்த பாடல்களைப் பாடத் தொடங்கினாள். இதனை இப்புதின ஆசிரியர் “திண்ணையில் கால்களை மடித்து உட்கார்ந்தபடி குன்னுடையாக் கவுண்டன் கதையில் அண்ணன்மார்களின் சடலங்களைப் பார்த்து தங்கா புலம்பியமும் பாடல்களைத் தன் அண்ணனுக்காக பாடத் தொடங்கியிருந்தாள் அம்மா. துக்க நிகழ்வுகளில் தங்கள் அண்ணன்மார்களுக்காக ஆம்பராந்துக்கரைப் பெண்கள் வழக்கமாகப் பாடும் ஒப்பாரியே அது.” (நீர்வழிப்போடும், ப.30.) என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் மேற்கண்ட கருத்தினை அறியலாம்.

பறையடித்தல்

தமிழர்களின் சடங்குகளில் பறை இசைத்தல் தவிர்க்க முடியாததாக சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை காணப்படுகிறது. நல்ல நிகழ்வுக்கு ஒருவிதமான பறை இசையும் துக்க நிகழ்வுக்கு வேறுவிதமான பறை இசையும் முடிக்கப்படுகிறது. துக்க நிகழ்வுக்கு ஒலிக்கும் பறையை நெய்தல் பறை என்று கூறுவர். இதனை புறநானூற்றில்,

“ஓர்இல் நெய்தல் கறங்க ஓர்இல்

ஈர்ந்தன் முழவின் பாணி ததும்ப” (புறநானூறு, பா.எண்.194.)

என்ற பக்குடுக்கை நன்கணியாரின் வரிகளின் மூலம் உணரலாம்.

இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும் வரை பறை ஒலிக்கப்படுகிறது. பறை இசைப்பவர்கள் தங்கள் பறைகளை நெருப்பில் நன்றாகக் காய்ச்சிய பின்பு பறையினை முழக்கிக்கொண்டு அப்பறை இசைக்கேற்றவாறு ஆடுவர். இதனை இப்புதின ஆசிரியர் “தங்கள் பறைகளுடனும் கொம்புகளுடனும் வந்திருந்த சாம்புகர்கள் தம் காலத்தில் வேறு யாருக்கும் இசைத்திராத அபூர்வமான இசைக் கோர்வைகளை அவற்றிலிருந்து எழுப்பிக் கொட்டுமுழக்குப் போட்டு சலங்கை கட்டி ஆடி காருமாமாவை வழியனுப்புவதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்கள்.” (நீர்வழிப்படுஉம், ப.38.) என்று குறிப்பிடுவதன் வழி பறையடித்தல் முறையினை உணர முடிகிறது.

வாய்க்கரிசி குத்துதல்

இறந்தவரை இடுகாட்டில் வைத்து அடக்கம் செய்வதற்கு முன்னர் வாய்க்கரிசி இடுதல் எனும் சடங்கு பின்பற்றப்படுகிறது. இச்சடங்கு இருமுறைகளில் அமைகிறது. முச்சந்தி, சுடுசுடலை, சந்திமாடம் என்று பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படக்கூடிய இடத்தில் இறந்தவரை வைப்பர். பெண்கள் சுடுகாட்டிற்குச் செல்ல அனுமதி இல்லாத காரணத்தால் வாய்க்கரிசி இடும் சடங்கினை இவ்விடத்தில் நிகழ்த்துவர். ஆண்கள் சுடுகாட்டில் இறந்தவரை வைக்கும்போது வாய்க்கரிசி இடுவர்.

துக்க வீட்டிற்கு வரும் பெண்களில் சிலர் கோடித்துணி எடுத்து வரும்போது ஒரு பாத்திரத்தில் நெல்லும் கொண்டு வருவர். அந்நெல்லை உரலில் இட்டு அரிசியாக்கும் உரிமை இறந்தவரின் அண்ணன் தம்பி உறவு முறையைச் சார்ந்த பெண்களுக்கு மட்டுமே உரியதாகும். உரலில் முதல் உலக்கை இடும் உரிமை பேத்திகளுக்கே உண்டு என்பதை “வாய்க்கரிசி நெல்லைக் குத்தும்போது, முதல் உலக்கை இடும் உரிமை மகள் வழிப் பேத்திமார்க்கே உண்டு. பேரன் பேத்தி என்பது சொத்தூரிமைக்கு அப்பாலும் மரியாதை பெறும். ஏனெனில் அது உயிர்களின் தொடர்ச்சியைக் குறிக்கும் உறவாகும்.” (தமிழர் உறவு முறைகளும் சமயமும் வழிபாடும், ப.36.) என்று தொ.பரமசிவன் குறிப்பிடுவதன் வழி அறியலாம்.

மேற்கண்ட கருத்தினை வலியுறுத்தும் வகையில் இப்புதினத்தில் காருமாமா இறந்தபொழுது வாய்க்கரிசி யார் குத்துவது என்று பேசிக்கொண்டிருந்தபோது “மாமா பங்காளி வகையறாவைச் சேர்ந்த பெண்களில் இருவர் தாமே முன்வந்து வாய்க்கரிசி குத்துவதற்கு விருப்பம் தெரிவித்தார்கள்.” (நீர்வழிப்படுஉம், ப.35.) என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதன் மூலம் வாய்க்கரிசி குத்தும் உரிமை பங்காளி வகையறாவைச் சார்ந்த பெண்களுக்கே உண்டு என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

குளிப்பாட்டுதல்

சடலத்தைப் பாடையில் வைத்து தூக்கிச் செல்வதற்கு முன் துணியால் நான்கு புறமும் மறைத்துப் பிடித்து உறவினர்களை அழைத்துத் தலையில் நெய்யரப்புத் தேய்க்கச் சொல்வார்கள். பின்பு பிறந்த வீட்டுப் பெண்கள் பிடித்து வைத்திருந்த தண்ணீரை சடலத்தில் ஊற்றி குளிப்பாட்டிய பின் புத்தாடை உடுத்தி நான்கு கால் பந்தலின் கீழ் கொண்டுவந்து வைப்பர். இதனை தேவிபாரதி “நெய்யரப்புத் தேய்த்துச் சடலத்தைக் குளிப்பாட்டி கோடிபோர்த்தி, வாய்க்கரிசி வைத்து, நெய்ப்பந்தம் பிடித்து, பின்னப்பூக்களைத் தூவி கொட்டுமுழக்குகளுடன் மாமாவின் சடலத்தைத் தேரில் ஏற்றிய போது மழை.” (நீர்வழிப்படுஉம், ப.39.) என்று குறிப்பிடுவதன் வழி சடலத்தைப் பாடையில் வைத்து இடுகாட்டிற்குக் கொண்டு செல்வதற்கு முன்பு குளிப்பாட்டி புத்தாடை உடுத்தும் வழக்கத்தை அறிய முடிகிறது. இறுதியாக சடலத்தின் மீது போர்த்திக் கட்டும் கோடித்துணி பிறந்த வீட்டுப் பெண்கள் கொண்டுவரும் கோடித்துணியாகும். இம்முறை பிறந்தவீட்டுப் பெண்களின் உரிமையைக் குறிப்பிடுவதாகக் காணப்படுகிறது.

நெய்ப்பந்தம் பிடித்தல்

இறந்தவரைக் குளிப்பாட்டி புத்தாடை உடுத்தி நான்கு கால் பந்தலின்கீழ் வைத்த பின்பு நான்கு மூலைக்கும் பேரப்பிள்ளைகளை நிற்க வைத்து நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கச் சொல்வர். பொருளாதார

வசதிக் கேற்றவாறு நெய்ப்பந்தமோ அல்லது ஊதுபத்தியோ பிடிக்கும் வழக்கம் காணப்படுகிறது. இதனை இப்புதினத்தில் “தேர்க்கட்ட புள்ளைக இருக்கறாங்களா? பின்னப்பூப்போட நெய்ப்பந்தம் பிடிக்க பேரம் பேத்திதே உண்டுமா?” (நீர்வழிப்படுஉம், ப.17.) என்று ஆசிரியர் கூறுவதன் வழி நெய்ப்பந்தம் பிடிக்கும் உரிமை பேரன் பேத்திகளுக்கே உண்டு என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

கொள்ளி வைத்தல்

இறந்தவருக்குக் கொள்ளி வைக்கும் உரிமை மகனுக்கே உரியது. மகன் இல்லாதபட்சத்தில் அண்ணன் தம்பி உறவு உடையவர்கள் கொள்ளி வைப்பர். எனவேதான் ஒவ்வொருவரும் இறந்த பின்பு தனக்குக் கொள்ளி வைப்பதற்கு ஒரு ஆண் வாரிசு வேண்டும் என்று விரும்புவர். இக்கருத்தினை விளக்கும் வகையில் இப்புதின ஆசிரியர் “கொள்ளி வெக்கறதுக்கு ஆருமில்லாமப் போவப் போறானே எம்பொறந்தவென்னு மனசொடிஞ்சு கெடந்தா அந்த ரட்டணமுர்த்தி கண்ணத் தொறந்துட்டே, பய வந்து சேந்துக்கிட்டே என அம்மாவும் பெரியம்மாவும் ஒரே குரலில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.” (நீர்வழிப்படுஉம், ப.28.) என்று கூறுவதன் வழி மேற்கண்ட கருத்தினை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

தாலியறுப்பு

கணவன் இறந்த பின்பு மனைவிக்குச் செய்யும் சடங்கு முறையாகும். கணவன் இறந்த ஐந்தாம் நாள், எட்டாம் நாள் அல்லது பதினாறாம் நாள் காரியம் செய்யும் அன்று இச்சடங்கினைச் செய்வர். பெரும்பான்மை எட்டாம் நாளே எல்லோராலும் பின்பற்றப்படுகிறது. காரியத்தன்று மனைவிக்கு வண்ணப் புடவை உடுத்தி, கைகளில் வளையலிட்டுத் தலையில் பூசுசூடி, நெற்றியில் திலகமிட்டு அமர வைப்பர். பெண்கள் அனைவரும் கூடி கணவனை இழந்த பெண்ணின் கைகளில் அணிந்த வளையலை உடைப்பர். நெற்றித் திலகத்தை அழிப்பர். தலையில் உள்ள பூவைக் களைவர். கழுத்தில் உள்ள மங்கல அணியாகிய தாலிக்கயிறை அறுப்பர். இதனை இப்புதினத்தில் “ஆண்கள் எல்லோரையும் விலகியிருக்கச் சொல்லிவிட்டு அத்தையைக் குளிக்க வைத்து வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள். அத்தை பெருங்குரலெடுத்து அழுதது கேட்டது. அம்மா, பெரியம்மா தவிர உடனிருந்த மற்ற விதவைப் பெண்கள் சிலரது குரல்கள் கேட்டன. அவற்றோடு அத்தைக்கு அணிவிக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடி வளையல்கள் உடைபடும் சிறுசிறு சத்தங்கள். பிறகு கட்டியமும் ஓசை. எல்லாவற்றையும் முடித்துக்கொண்டு வெளியே அழைத்து வந்தபோது அத்தை வெள்ளைச்சேலையொன்றைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள்” (நீர்வழிப்படுஉம், ப.183.) என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதன் வழி மேற்கண்ட சடங்கு முறையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முடிவுரை

இறப்புச் சடங்குகள் பெரும்பான்மை அனைத்து சாதியினரிடமும் ஒரே மாதிரியாகவும் சிறுபான்மை அவர்கள் வாழும் வட்டாரங்களுக்கு ஏற்றவாறும் அமைவதைக் காண முடிகிறது. இறந்தவரின் உடல் விறைத்துக் கொண்டிருப்பதாலும் கிருமிகளைப் போக்குவதற்காகவும் மஞ்சள் பூசி வாய், கை மற்றும் கால்களை இணைத்துக் கட்டப்படுவதாக உணரலாம். கைநீட்டி இழவு காணும் சடங்கு அவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் வகையில் அமைகிறது. கொங்கு நாட்டிற்கே உரிய ஒப்பாரி பாடப்படுவதையும் அறிய முடிகிறது. வாய்க்கரிசி குத்துதல் மற்றும் நெய்ப்பந்தம் பிடித்தல் போன்ற சடங்குகளில் பேரன் பேத்திகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது உயிர்களின் தொடர்ச்சியைக் குறிக்கிறது. கொள்ளி வைப்பதற்காக ஆண் வாரிசை மக்கள் விரும்புவதையும் தாலியறுப்புச் சடங்கு பெண்களால் நடத்தப்படுவதையும் காண முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. தேவிபாரதி, நீர்வழிப்படுஉம், நற்றிணை பதிப்பகம் (பி) லிமிடெட், எண் 136, தரைதளம், சோழன் தெரு, ஆழ்வார் திருநகர், சென்னை – 87. நான்காம் பதிப்பு - சனவரி 2024.
2. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை, சென்னை-08. எட்டாம் பதிப்பு - சனவரி 2009.
3. பெருமாள் முருகன், ஏறுவெயில், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669, கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில்-01. ஆறாம் பதிப்பு - ஆகஸ்டு 2019.
4. தொ.பரமசிவன், பண்பாட்டு அசைவுகள், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669, கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில்-01. பன்னிரண்டாம் பதிப்பு - ஆகஸ்டு 2014.
5. தொ.பரமசிவன், தமிழர் உறவுமுறைகளும் சமயமும் வழிபாடும், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், 41-B சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-98. இரண்டாம் பதிப்பு - டிசம்பர் 2022.
6. புலியூர்க்கேசிகன்(உ.ஆ), புறநானூறு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், 6/16, தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை – 05. முதல் பதிப்பு - டிசம்பர் 2010.

References:

1. Devibharati. *Nirvazhippadūm*. Natrinai Pathippagam (P) Ltd., no. 136, Taraitalam, Cholan Theru, Azhwar Thirunagar, Chennai – 87, 4th ed., Jan. 2024.
2. Puliyur Kesikan, commentator. *Puranaanuru Moolamum Uraiyum*. Saradha Pathippagam, 6/16, Thoppu Venkatachalam Theru, Tiruvallikeni, Chennai – 05, 1st ed., Dec. 2010.
3. Perumal Murugan. *Eruveyil*. Kalachuvadu Pathippagam, 669, K.P. Salai, Nagarkovil – 01, 6th ed., Aug. 2019.
4. Tho. Paramasivan. *Panpaattu Asaivugal*. Kalachuvadu Pathippagam, 669, K.P. Salai, Nagarkovil – 01, 12th ed., Aug. 2014.
5. Tho. Paramasivan. *Thamizhar Uravumuraigalum Samayamum Vazhipadum*. New Century Book House (P) Ltd, 41-B, Sidco Industrial Estate, Ambattur, Chennai – 98, 2nd ed., Dec. 2022.
6. Su. Sakthivel. *Naattupura Iyal Aaivu*. Manivasagar Pathippagam, 31, Singer Theru, Parimunai, Chennai – 08, 8th ed., Jan. 2009.

Copyright (c) Author

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Our journal adopts CC BY License Creative Commons Attribution 4.0 International License

<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> . It allows using, reusing, distributing and reproducing of the original work with proper citation.